

at endogsaa Havneafgiften i Kjøbenhavn til Dels er bortfalden, og naturligvis særlig efter at Skibsafsten, som var den væsentligste, er bortfalden. Den Afgift, som nu i Form af Konsulatafgiften, hviler paa Skibsfarten, kan den ikke beklage sig over i Sammenligning med de Afgifter, der hvile paa andre Næringer. Jeg skal særlig minde om, at Hartkornsafgiften i første Række er at betragte som en Næringsafgift. Altsaa Afgiftens Størrelse forekommer mig egentlig ikke at kunne give Grund til Klage. Derimod kunde der vel være Grund til Klage, dersom Sejlskibsfarten som saadan er stillet ugunstigere end hidtil i Konkurrencen med Dampskibsfarten. Er dette Tilfældet, vil jeg gerne være med til at lette Sejlskibene denne Konkurrence. Det gælder imidlertid ikke i den oversøiske Fart. I denne betyder Konkurrencen med Dampskibene jo ikke nær det samme som i den snævrere Fart. Med Hensyn til de Eksempler, som det ærede Medlem anførte fra Nederierne paa Fjand, skal jeg naturligvis ikke paa nogen Maade benægte, at de ere rigtige; jeg forudsætter selvfølgelig, at de ere rigtige, men den højt-ærede Minister har jo ogsaa gjort opmærksom paa, at man maa se lidt nærmere paa, hvad disse Eksempler indeholde. Var nemlig det paagældende Barkskib, som det ærede Medlem anførte, saaledes som hans Eksempel synes at vise, ikke anløbet flere end en udenrigsk Havn i Narets Bø, har det vistnok været et ekseptionelt Tilfælde. Det ærede Medlem vil se, at Beregningen maa føre til, at det kun har anløbet en Havn. Den gamle Konsulatafgift beregnedes nemlig til 5 Ore pr. Ton for Losning og Ladning, altsaa i en Havn vil den være at beregne til 10 Ore. Den ny Afgift er nu 33 Ore, og de Eksempler, det ærede Medlem læste op, vise jo, at Paastanden gaar ud paa, at der nu betales den tredobbelte Afgift i Sammenligning med, hvad der betales for den ny Konsulatlov. Det viser, at i disse Tilfælde maa de paagældende Skibe ikke have anløbet mere end en eneste udenrigsk Havn med dansk Konsulat. Dette synes at tyde paa, at disse Eksempler ere noget ekseptionelle, og at det derfor er rimeligt i den Henseende at afvente mere omfattende Oplysninger, inden man derpaa vil bygge en Forandring. — Derimod er Forholdet jo ganske vist noget andet over for den snævrere Skibsfart, navnlig Englands- og Østersjøfarten. Der ville ærede Medlemmer erindre, at den gamle Konsulatlov hjemlede en Fritagelse af Halvdelen af Afgiften for Sejlskibsfarten inden for Kap Finisterre, altsaa for Sejlskibsfarten paa England og Øster-

jøen. Der gik altsaa Konsulatafgiften ned til 2½ Ore pr. Ton for Losning og lige saa meget for Ladning, altsaa 5 Ore pr. Ton for Anløbning af en Havn inden for dette Omraade. Det er muligt, at der vil kunne paavises, at den ny Afgift her er højere end den gamle. Det var kun Halvdelen i Forhold til den sædvanlige Konsulatafgift. Dertil kommer, at paa dette Omraade spiller Konkurrencen med Dampskibene egentlig først nogen virkelig Rolle; der føle Sejlskibene først det Tryk, at Dampskibene gaa i faste Ruter mellem engelske, danske og russiske Havne. De optage saaledes Fragtarten og skide mere og mere Sejlskibene ud af disse Ruter. Jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at naar en Lettelse skulde finde Sted, gælder det ikke saa meget om hovedet at lette den Afgift, der nu hviler paa Skibsfarten, thi den har i Forhold til Landets øvrige Næringsveje egentlig ikke noget at beklage sig over, men Opmærksomheden maa derimod være rettet paa at lette Sejlskibenes Konkurrence med Dampskibene, særlig i Farten paa England og i Østersjøen. Hvis der der kunde blive Plads for nogen Lettelse, vilde jeg meget anbefale det.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Bluhme): Jeg skal kun over for den sidste ærede Taler gøre opmærksom paa, at det er mig en Tilfredsstillelse at have faaet Tilslutning af ham, og jeg er enig med ham i, hvad jeg for Resten ogsaa tror, jeg pointerede for, at Væren for Loven naturligvis tilkommer Folketinget lige saavel som Ministeren, og navnlig Væren for, at vi fik indført en forandret Opkrævningsmaade. Men Ansvar, for saa vidt der er noget Ansvar, for uheldige Forhold deri, vil dog komme til at hvile paa Ministeren. Med Hensyn til Talerens Bemærkning og Sammenligning mellem den oversøiske Fart og den nærmere Fart over Havet kan jeg delvis ogsaa slutte mig til Udtalelser, ligesom jeg ogsaa bemærkede, da jeg havde Ordet, at jeg ønskede i det hele taget Afgiften nedsat for at komme Sejlskibsfarten til Hjælp; men det, som jeg navnlig mener maa begrunde dette, er, som alt sagt, det fejle Forhold, i hvilket man har sat Sejlskibsfartens Nyttevirkning i Sammenligning med Dampskibsfartens; men hvorvidt dette vil tiltage i større Forhold i den mere begrænsede Fart, paa de nærmeste Have, end i den oversøiske Fart er dog en Ting, som vist først Fremtiden vil kunne dømme om. Naar det ærede Medlem imidlertid mente, at Skibsfarten i det hele taget ikke havde Grund til at klage over de Byrder, der hvile paa den, naar